



אריאלה רבדל ב"הייד'פארק" של סטודנטים - מצביעה כדי לתבוע זכות הדיבור

הוא דר-ערכי. מצד אחד קיימת הדמות, האיש, המנהיג, האדם, המון רגשות שספגתי עוד בבית. מצד שני, זוו עובדה: הוא לא הצליח להביא אותנו אל השילטון. כרגע אני לא רואה כל אלטרנטיבה לבי"גין."

● על ד"ר אלדד שייב: "הוא איש רוח שמקומו לא יכירנו בכנסת. כמוהו אני מכירה חברים רבים, שהם אנשים ישירים והגונים אך מקומם אינו בכנסת."

● אריק שרון: "עד שהוא לא יתחיל לעשות מעשים רציניים, לא יצליח להחליף אף אחד."

● על עזר וייצמן: "כנ"ל בעייתה החמורה ביותר של תנועת החרות, לדעתה של אריאלה, היא שלא גידר לה דור חדש. יש דור המתחרת, יש דור צעיר, אבל אין דור ביניים. אין מי ש"יחליף את בגין, אין עם מי להתמודד". היא אומרת, "כל בנות המחתרת, שבר פוטנציאל יכלו ללכת לכנסת, האמינו ש"ברגע שקמה המדינה הסתיים תפקידן. הן הלכו להיות עקרות-בית ואימהות."

אריאלה רבדל, כך אומרים, לא תלך להיות עקרת-בית. היא, לעומת אמא שלה, תמשיך בוודאי בעסקנות פוליטית. ואלה המכירים את הצעירה השאפתנית הזו מקרוב, טוענים שהיא גם תגיע רחוק ב"תנועת החרות."

אינם מתאימים, שניהם בוכות, אין להם דיעה משלהם. אני שוכנעת על ידי חברים כי אני האיש המתאים לתפקיד. לא ייתכן שדובי ברגמן יהיה מועמד מוסכם. אין לו הכישרון להיות היו"ר, ואני הח"ל שאתם כבר יעמדו משהו מהליכוד בראש האגודה, מוטב שזו תהיה אני."

אמרה - ועשתה, הגישה את מועמדותה והצליחה לפוצץ את אסיפת הבחירות. כשזכתה במספר קולות שווה לזה שבי זכו שני המועמדים האחרים.

דיעות

בשן-ועין

יש לה, לאריאלה, דיעות ברורות על חבירה בתנועת החרות.

● על גאולה כהן היא אומרת: "היא עדיין לא יצאה מהמחתרת."

● על עקיבא נוף: "עניבא קוף? אל תצחקי אותי!"

● על שמואל חמיר: "אם אגיד מה אני חושבת עליו, יתלו אותי. אבל דבר אחד ברור: המרכז החופשי הוקם סביבו, וכל ניסיון לשוות לו אידיאולוגיה אינו במקומו."

● על מנחם בגין: "היחס שלי אליו

סיים שבינו-לבינו, ובהחלט לא מתנהגת כמו נזירה. אני רק לא רוצה לגור עם החבר שלי באוסן רישמי". היא, בניגוד להוריה, שומרת-מיצוות, מדליקה נרות בשבת, ושומרת על כשרות מאכלי בשר וחלב ואפילו הולכת לבית-כנסת בחגים ובשבתות.

הוריה, יהודית וזלמן רבדל, מפעילי לח"י לשעבר, אינם יודעים כיצד לאכול את הפעילות הענפה של הבת הבכורה שלהם. האב זלמן, נהג במיקצועו, נאה בהצלחתה של אריאלה, אותך חינוך משחרר ילדותה להעריך את זאב ז'בוטינסקי, לסגוד למנחם בגין ולהעריך מעל ומעבר לכל את חשיבות האלום היהודי, האם היהודית, ספרנית במיקצועה, שהיתה מאסירות כלא בית-לחם, טוענת שאריאלה הורסת את עצמה, ושבעצם היתה רוצה לראות ארץ תה בבית, עם בעל וילדים. האם הצעיר, רמי, אינו מתערב ובניגוד לאחותו מדיר רגליו מפוליטיקה לחלוטין.

האיש המתאים

לתפקיד

השמועות יודעות לספר כי לאריאלה מצנטים רבים בין ראשי תנועת החרות ובין צעיריה, כשבראשם, "השו"טר המתנדב" ח"כ אהוד אולמרט. אריאלה, לעומת זאת, טוענת: "אין לי מצנטים, ואני לא מחפשת אף אחד שיקדם אותי בקאריירה הפוליטית שלי. אילו רציתי הייתי מוצאת, אבל אני לא צריכה מצנט, כי אני מאמינה בעצמי."

היא מסתובבת במיסדרונות הכנסת כמו בביתה, נפגשת עם ח"כים ממיפלגתה וש"ל לא ממיפלגתה, מנהלת ויכוחים, משוחחת, משתדלת לשכנע.

היא משוטטת במיסדרונות האוניברסיטה, ומשכנעת סטודנטים יהודיים שלא לוותר לסטודנטים הערביים: "כי אני לא מאמינה לאף מילה שהם מוציאים מהפה. הם עשו מעניין השמירה הון פוליטי, אני מכירה אותם ויודעת שקודם הם כן שררו, תמורת שכר". זה לא אומר שהיא שונאת ערבים, חסידות-לילה, עובדה: רק היום באו אלי סטודנטים ערביים עם בעי"יה, ובזיבנותי ארבע שעות מהזמן היקר שלי כדי לפתור להם אותה". היא גם לא שונאת את השמאל: "מאיר-ק"ה פעיל ואני מנהלים לעיתים מוזמנות ויכוחים פוליטיים. בעצם אנחנו רוצים ארץ, תו דבר, רק הדרכים שלנו שונות."

אבל היא בהחלט אינה אוהבת את דובי ברגמן ואת אורן בן-אלקנה, שני מתחריה על תואר היו"ר התאחדות הסטודנטים הישראליים - שניהם אנשי הליכוד - הם

אינם מעניינת אותה. היא מתעניינת בפר ליטיקה, בשינוי פני המדינה. היא רוצה "שתי גדות לירדן, זו שלנו זו גם כן!" ושהערבים ישרו להם את הראש בעצמם איפה לחיות. הם יכולים, מצידה, להתייגור בכוחית או בלוב, ולא מעניין ארץ תה שהם היו פה עוד לפני שההורים שלה עלו ארצה מפולניה.

היא וההורים שלה לא נמצאים פה כדי לפתור את בעייתיה של האומה הערבית, אלא כדי לפתור את בעיית האומה היהודית שסבלה במשך אלפים שנים. ובכלל, מה זה פה? אנחנו חייבים לדאוג לכל העולם? לא מספיק לנו הבעיות שלנו? היא שואלת, רטורית.

העסקנות הפוליטית הורסת אותה, לרבי ריה. אין לה פנאי לנהל חיי-חברה נורמליים. היא עובדת למעלה משתי-עשרה שעות ביום, וכשהיא חוזרת אל דירתה השכורה שברחוב בצלאל, אותה היא חר לקת עם עוד שתי חברות, היא ממש תשושה.

מובן שזה גורם לה המון בעיות עם החבר שלה. אחרי הכל, בגלל העסקנות הזו שלה גמרו איתה כבר כמה מכיוון שלה לפניו. כמו שהיא אומרת בעצמה: "מי רוצה עסקנות פוליטית בבית?"

עם החבר הנוכחי שלה, סטודנט גם הוא, היא מנהלת ויכוחים פוליטיים, ויש לה צרות איתו כי הוא לא מסכים איתה מכיוון שהוא איש מרכז. אבל הוא בחור נבון, ואומר לה שאם היא מאמינה במשהו היא חייבת להיאבק עליו.

השעון במוגרבי

לא מצלצל

היא יודעת שמרגנים, שמיעדים ארץ תה לכנסת, אבל היא אינה בטוחה שהיא מה שהיא רוצה. מה שהיא רוצה באמת זה להתחתן וללדת ילדים, ולהיות אם רעייה כיאה וכראוי, והיא יודעת במאה אחוז שהיא לא תהיה מסוגלת להיות גם פוליטיקאית וגם אם, ולעשות את שני ה"דברים ביחד על הצד הטוב ביותר. אז אם היא תתחתן, הפסידה תנועת החרות חברת-כנסת ואם היא לא תתחתן, אר"א תמצא סוף-סוף יורשת ראוייה לגאולה כהן.

בינתיים היא מסרבת לגור עם החבר שלה לפני החתונה, אם תהיה החתונה, מכיוון "שאני נורא שמרנית בדברים הישנים, ורוצה קודם-כל נישואין". אך מצד שני, כפי שהיא טוענת בעצמה, השעון במוגרבי לא מצלצל כשהיא עוברת ליד, כי: "אני מאוד טולרנטית ופתוחה ביח"



הסגנית בפעולה

אריאלה מרבה לעסוק בפעילות פוליטית, ומשתתפת בכינוסים פוליטיים של הנהלת צעירי תנועת החרות, ומנסה לעשות נפשות לתנועת החרות שהיא חברה שרופה בה.